

Belo brezno

Jean Mambrino; prevod: Aleš Berger
Družina, zbirka Sozvezdja,
2015, m. v., 80 str., 19,50 €, JAK

S poemo *Belo brezno* smo dobili prvi prevod enega najpomembnejših francoskih religioznih pesnikov Jeana Mambrinoja (1923 – 2012), jezuitskega duhovnika, doslej najbrž nepoznanega večini slovenskih bralcev. Vsestranski avtor z bogatim pesniškim opusom je bil tudi esejist, literarni in gledališki kritik ter prevajalec iz angleškega jezika. Za svoja dela je bil večkrat nagradjen, med drugim z Arpovo nagrado za celoten pesniški opus. Mambrino je, kljub temu, da se je zavezal jezuitskemu redu, vse življenje ostal odprt tudi za druge umetnostne smeri, prijateljeval je z režiserji francoskega novega vala, imel stike z nadrealisti (Char) in modernisti (Elliot), vseskozi je bil vpet v francoski in angleški kulturni prostor.

Pesniška zbirka *Belo brezno*, podnaslovljena kot *Poema* je v izvirniku izšla leta 2005, slovenski prevod pa je s poglobljeno spremno besedo opremil dr. Alen Širca, strokovnjak za religiozne in mistične tekste. Za Mambrinoja bi lahko rekli, da je v poeziji iskatelj Svetlobe oziroma Razsvetljenja ali Osmislitve. Njegove pesmi so polne Luči, mehko in lirične in krhke, bralec dobi občutek, da zelo skrbno izbira besede, jih sopostavlja tako, da se nežno prelivajo ena v drugo in enako velja za pesmi v prozi, v veliki meri osvobodjene ločil. Dr. Alen Širca je v spremni besedi zapisal zelo pronicljivo misel o zbirki: »Belo brezno je izčiščena, skoraj eterična poezija, ki se je že iztrgala objemu bolečine in smrti. Njen tek je tek zlivanja. Izlivanja iz težkosti zemeljske snovnosti in vlivanja v prosojnost nadsvetlobne biti.«

S privoljenjem založbe in prevajalca objavljamo eno od pesmi. Obema se najlepše zahvaljujemo. > KRISTINA SLUGA

52

*kadar somrak pripira tisto, kar odhaja, odkrivaš neki drugi čas, ki
preobrača tvoje trajanje s trajanjem svetá,
kjer stvari odkrivajo, izražajo svoj videz, stopajo v novo stanje, da se
napolnijo s svežino,
podobno ognju, od katerega živijo tvoje oči in si od njega sposojajo
presojnost, ki izvira z drugega nebá, z zarjo navzočnosti,
ki se brez konca obnavlja, prinašaje obilje, ki je tako občutno in ne-
vidno kot meso
tega vonja*